

Helsingissä 27/viii 96.

Ystäväni, enkelini!

Kummapa todellakin! Muistan aivan hyvin, että kerran Pungassa äkkiä tulin levottomaksi ja ajattelin: „mitä! kukaako Maija mun asuksi?“, mutta koska se oli, en saata sanoa, kuu en osannut tuolloin tunteidainpanna arvoa..... Lemmoista ko se Teille olihin suunnattain?! Voi Luo rakkaa ja voi Äiti parkaa! Hoida nyt Häntä hyvin, kyllä kai se on jotain sie- lullista myös. Kuten muistat — me ol- kaamme nyt vahvat uskossa ja toivossa. Ja se uni sitten. Eiköhän se kuvaa meidän tulevaisuuttamme? Ystäväni, ystä- väni.....

Kyllä tietiin, kuttani, että Sulle on  
hyvin ikäni — äärettömän ikäni itsestäni  
ni päättäen. Vieläkään eu ole vanhoilla-  
ni. On jotain niin outoa. Missä Lina  
olet, Lina, Lina? ... Oi kuitos, kuitos kir-  
jeestäsi! Näivistin, että tulisi, vaikkakin oi-  
kein uskaltanut toivoa. Suuren, suuren  
ilon ja kokiutukseksi onulle soit, oma Mai-  
jani.....

Kysyit hopeahäistä. Olikan ne koko  
komeat. Paljon vieraita. Kello 6 syötettiin  
seisova päivänllinen — ei kumminkaan mu-  
lessa vellassa. Illemmällä oli tallinpar-  
vella teatteri-näytännöllä kuvaelma ("us-  
ko, toivo, rakkaus" — Gerda, Sigrid, Alma), jon-  
ka jälkeen pidin puheen. (Ääneni oli niin  
sointuisa ja vahva, että oikein iloitsin) dop-  
pu oli, että astuin alas ja lausui seppelän  
kummankin — isännän ja emännän — pää-  
hän. Ne olivat heidän ystäväyden - häätös.  
Tanssia oli sen jälkeen kl. 12:een. Sainot-  
han nuo minutkin yhteen "fyökanttiin";  
vaikkakin muuten tanssinut.

Eilen - leikkivihkonä - käytiin Lempiöitä  
kävelyretkellä. Oli kaunis päivä.... Illalla  
kotiin Helsinkiin. Pappi tuli hyvin ilo-  
iseksi. Hän lähettää hyvin paljon läm-  
pimiä kuitoksia sekä jordan ja minun  
siellä - olostamme että noista lukuisista  
tuliaisista! Samaten Yrjö konfektii-as-  
kista! Toi pääsi tänä ernauna maalle...  
Napeasti nämä viikot kuuluvat kuluneen.  
Oli Pappilla vähän ikävä...

Niinhan se jordan nyt kertoi Pekomäelle,  
vaan kyllä sinusta oikein tuntuu. In hän  
kuiin vanki, hyvä ystävä. Pajon häneä ja  
dän eli oikeammia: häntä kunnioitan...

Oskar ja Alma. Onhan <sup>Oskar</sup> hän nyt omie-  
tehtävämäksitullut ja sanoo olevansa aivan  
vapaa Almasta, kuuinku tuo sille. Al-  
man kanssa seurusteli enemmän kuiin  
juhannuksena ja tunnustan, että hän mi-  
nun teki paremman vaikutuksen. Hän  
julkii mulle hyvin avonaisesti, kuuinku "äi-  
vottomästi" hän rakastaa Oskaria (se ei ollut  
teeskennetty), kuuinku hänen mielestään

Oskar eriaa kaikista muista pojista, Liiin-  
la hän on hyvä ja hienostunteinen. " Silloin"  
oli Oskar puhunut Almalle oivien kauniista  
hyväntulomisesta, että Alma oikein päät-  
ti. Alma oli ennen ollut kovin kiukku-  
nen ja helposti loukkaantunut, mutta nyt  
hän oli koko kesän sitä vastaan taistel-  
lut ja mielestään edistynyt. Noian hän mu-  
si puhui. Minä puolestani kerroin hänelle,  
että mielestäni olis parus, miinkuin se nyt  
oli, ettei Oskarella ja hänellä ollut rakkaus-  
suhdetta — joka, ainakin Oskarin puolelta,  
olis hetken hauraidun. Sitä vastoin Oskar  
voin saattaisi herätä todellinen rakkaus,  
jos se alkaisi ihänpöisistä ystäväydestä —  
että syntyy luottamus ja sympatia. Tämä  
kaas riippui Almasta. Oskar tarvitsee <sup>semmoisen</sup> vaimo-  
mon, jolla voi saada voimaa ja intoa eteenpäin  
pyrkimissään. Jos Alma todellakin rakastaa,  
mikä hän voi siksi tulla... Ja mitä kaikkea...  
... Oskarille on hyvä, ettei hän haaveile. Ei  
hänen mieli tarvitse ajatella niitä. — — —

Mitä tussit? V

On muillakin muistaji, armaani. Mon-  
ta suloisia sulousta. Tuo toivoksi, et-  
ken mulle lauloit! Kari Sini näit,  
Eiinkö hurmaantunut olin? Korvissani  
auran soi vielä: „niinkuin se pikkunen  
lentunen ....” Silloin katsoit minun  
ja silmäsi lausli, loisti. .... Ja monta  
muuta ... Kerran: „Pekki, Pekki, Pekki,  
Pekki” ... - Ja illatwelyt ... j. n. e. ja  
ennen kaikkea koko Sinen olentosi, koko  
Maigani — minun, minun, minun enke-  
lini! ... Koko aika, koko aika ...

Oi olet jo opettaja! No, onnea! Suu-  
ri mutten se oli. Kukahon se muuttu-  
olla oppilaanasi? Voi sitä onnellista! ...  
Tunnollisesti opettaen paljon itse opit...

Voi kulttani, kun semmoisen suloi-  
sen unen näit! Kiitos siitä.....

Mimmacin käsialani nyt on! Kai  
entisellään. — — —

Kiitos pikku Ojulle terveisistä ja hal-  
luhammet vastaterveiset.

Maija, Maija, kuten huomaat, en  
oikein osaa kirjoittaa. En tiedä — kukaan  
on minun niin ikävä Sinaa. Kaikki  
on vielä outoa ympärilläni... Maija, Mai-  
ja!.....

Tänään lähdän "ks. miemkän" si-  
ron terveisiin.

Pahon Terveisiin tädille! Oli siellä  
juusi. Oli niin hauska puhua hä-  
nen (nuor. tädin) kanssa (vanhempi oli  
silkon). Sinausta puhuttiin. Hänestä  
on myös mainittu tämä muutettu  
tuoma Sinaa koulusi suhteen. Hänen  
mielensä Sini lukisit privaatti-  
sesti koko ajan, et yhtään kouluun  
tulisi. Muuten hän sanoo olevan  
hyvä, että olemme erittäin. Sillä  
lailla koetellaan rakkaustamme. "Mi-  
täpä, jos nyt vuoden oisitte siinä  
tä!"

Apropos, kullani, viime kirjessä  
ni Sordavolasta puhuessani tarkoitin,

Sordi  
kalle  
maikun  
muutetu  
Sordavolasta

että Sinä jonnekin ihmeeseen kaivatta olisit  
sieltä! Eiköhän se taida olla meille  
onni suota nähdä toisiamme vielä  
mennessäni . . . .

Muina kiitti myös paljon ter-  
veisistäsi.

Tanu nyt lähille paljon, paljon läm-  
pimä terveisiä ja että Hän pian tuo-  
lisi terveeksi niinkuin Sinäkin -  
eiköhän se Emser- vesi ole hyö? .  
Muuten Hänen alakuloisuutensa lä-  
tee, jos Sinä, Maajo, olet iloinen  
ja laulelet ja soittatet . . . .

Oi, kuin Sua rakastan, kulta,  
kulta!

Papatta lämpimät terveiset Ni-  
ille ja Sulle!

Maijani, usko, toivo, rakasti,  
mista

Peppiäsi,

Jummi kivi: kuervin joulun kaikin, Neiti Piltanen kakkosii  
Tanu, kättä muutenvarmuna. Menei senne.